“La família és una fàbrica de neuròtics”

Isabel-Clara Sim , fa uns dies a l'Eixample de Barcelona Foto: ANDREU PUIG.

Diu que se sent marginada perquè la posen en el sac d'“escriptora que fa literatura de dones i de tietes”, però, lluny d'això, Isabel-Clara Simó demostra que, contràriament a molta producció actual, escriu “ben bé ficció”, històries que ens interpel·len a pensar en la nostra societat, com Jonàs (Edicions 62), protagonitzada per un jove llatinista, l'Àlex, que surt de l'armari quan coneix el Jonàs, un fotògraf novaiorquès que fotografia els baixos fons de la ciutat. La novel·la, farcida de referències musicals i literàries –ha trigat quatre anys per documentar-se–, inclou reflexió sobre l'art i també sobre la llibertat de l'individu a la societat.

L'individu com a tal només és una abstracció; la realitat és la societat, i això és molt humiliant

Per què volia tractar el tema de l'homosexualitat?

Sempre m'han preocupat els sectors marginals, les dones, gent d'altres races..., a banda que tinc molts amics homosexuals, que m'han ajudat a descriure algunes escenes de la novel·la. El tema principal, però, no és l'homosexualitat, sinó la reflexió sobre l'individu, que és una abstracció; la realitat és la societat. Això és molt humiliant. Tot ho fem segons la nostra cultura: l'ésser humà és cultura, no natura. D'aquesta idea arrenca l'argument.

Com definiria la relació entre l'Àlex i el Jonàs?

El Jonàs és una persona absolutament encantadora i és d'una bellesa corprenedora, mentre que l'Àlex és un neuròtic, un pedant, algú que ha tingut una infància torturada. Ara bé, el Jonàs cau en l'alcoholisme i necessita beure per oblidar. He volgut tractar aquest problema perquè socialment està tapat.

Tanmateix, és algú capaç de fer fotos impactants.

És algú que busca el costat amarg de la vida. Davant d'això, no té respostes, i l'alcohol és un verí que l'enganxa... L'art no és cap pamflet polític, sinó que és un mitjà per fer pensar davant del patiment. L'Àlex no pot sobreviure sense el Jonàs, i es vol transformar en ell. Aleshores la Fanny li ensenya a fotografiar. No deixa de ser un neuròtic; és a dir, algú que necessita una altra persona per viure, i quan troba algú que li fa cas, se li penja del coll.

L'Àlex manté una mala relació amb la seva família a Barcelona. Per què no l'entenen?

Tinc un mal concepte de la família: és una fàbrica de neuròtics. La mare és una dona possessiva i ha estat casada amb un home que no l'ha estimada. Fins no fa gaire, el Codi Civil espanyol estigmatitzava les dones divorciades, i no es va reformar fins al 1983! Així doncs, és una dona sotmesa, ressentida. Té més bona relació amb el seu nebot que amb els seus propis fills.

Per què ha ambientat la novel·la a Nova York?

Perquè és una societat cosmopolita i tenia l'anonimat garantit. Allà tots els joves volen marxar de casa, però arriba un moment en què no s'està enlloc millor que a casa. També és una ciutat que conec perquè la meva filla hi viu. La nostra societat fa dos segles volia ser anglesa; fa un segle, francesa, i ara, nord-americana: són el poder.

Parli'm del narrador. Qui és la veu que explica la història i que aprofita les notes per afegir-hi matisos?

L'autor va morir a mitjan segle XX. Ara s'escriu a base d'intertextualisme, ja sigui amb parèntesis o amb notes a peu de pàgina, perquè l'autor pugui parlar. És doncs, un joc intertextual i el cadàver de l'autor circula a peu de pàgina.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 09-02-2016 Pàgina 41
-El Punt Avui. Barcelona 09-02-2016 Pàgina 29
-El Punt Avui. Camp i Ebre 09-02-2016 Pàgina 29
-El Punt Avui. Lleida 09-02-2016 Pàgina 29
-El Punt Avui. Maresme 09-02-2016 Pàgina 29

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/939712-lla-familia-es-una-fabrica-de-neuroticsr.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui